

LA SOBRIETAT COM A FORMA DE VIDA

Pierre Rabhi, a *Vers la sobriété heureuse* (2010), defineix la sobrietat com «una ètica de la vida, una font d'inspiració i de benestar profund, un posicionament polític i un acte de resistència en favor de la terra, del repartiment i la igualtat».

La sobrietat és l'art de viure sense excessos, administrant els nostres recursos —en el sentit més ampli de la paraula— de la millor manera possible; de donar a les coses el seu valor just, controlar adequadament els nostres desigs i cercar l'equilibri entre necessitat i futilitat.

Viure en sobrietat implica controlar els apetits pel que fa al menjar, el beure, la comoditat i l'ús dels béns materials; saber comprar allò que és vertaderament necessari, indispensable i útil; controlar els nostres propis impulsos; pensar en el bé comú, fins i tot si això implica privar-se de coses personals; no deixar-se arrossegar per les modes; administrar bé el temps. És, en definitiva, anteposar la voluntat als capritxos.

Només practicant la sobrietat voluntària arribarem a una ecologia integral, que és l'ambició objectiu que ens hem marcat enguany. Aquest no sols té com a horitzó de mira la relació harmònica i equilibrada amb els éssers vius (organismes, plantes i animals), sinó que integra també l'ecologia humana, és a dir, la relació justa i pacífica entre els membres de la nostra espècie. La custòdia de la casa comuna, la terra, és un deure que no es pot delegar. És una coresponsabilitat de totes i tots els qui habitam aquest planeta.

La guia i inspiració de la *Laudato si* i d'algunes iniciatives sostenibles, que ja es desenvolupen des de fa temps a diversos indrets del món, ens han d'ajudar a tots a desvetllar una espiritualitat ecològica que, en paraules del Papa Francesc, hauria d'activar valors com la sobrietat, l'austeritat, la gratitud i el sentit de comunió universal i fraternal amb totes les criatures.

Educar per a aconseguir aquest propòsit implica reconèixer que la natura té uns límits, que no podem créixer de forma infinita. I això no significa renunciar al desenvolupament i a la prosperitat, sinó autolimitar-nos i lluitar per un món més equitatiu per a totes i tots.

Roberto Fernández
CC Beata Francinaina Cirer d'Inca